

Esoterische Kring 1980 – 1981
Nummer 9, 15 juni 1981

KRACHTEN VAN DE MAGIE

Ik mag vanavond in deze kring de inleiding spreken en begin met u te vertellen, dat wij wederom een gastspreker krijgen, Frans van origine, van omstreeks 1740 á 1750. Deskundig op verschillende gebieden van magie etc.

Onze gast heeft zich in de sferen ontwikkeld tot een soort filosoof over krachten en dergelijken, en het is heel erg moeilijk om precies te zeggen, wat hij gaat vertellen. Dat betekent dat ik, althans voor dit eerste gedeelte, voor een groot gedeelte op eigen kracht verder zal moeten.

Zelf vind ik de geschiedenis van magie altijd erg interessant. Ik word vooral getroffen door de eigenaardige manier waarop men zegt dat identieke waarden betekenen, dat er gelijke gebeurtenissen zullen zijn. Het is iets dat we overal aantreffen tot in de astrologie toe.

Het is vanuit een primitief standpunt natuurlijk begrijpelijk, dat men zegt: wanneer hier iets gebeurt moet elders, waar een vergelijkbare waarde aanwezig is, ook iets gebeuren. Dat is gewoon de wet van evenwicht omgezet in een poging tot manipulatie van oorzaak en gevolg. Maar het meest interessante bij dit alles is eigenlijk dat niemand weet waarom. Er zijn ontzettend veel stellingen en leerstellingen over verkondigd, maar ze komen er allen op neer dat het nu eenmaal zo is. Dat je dat dus maar moet accepteren.

Ik voor mij voel daar niet zo heel veel voor. Ik denk dan ook eerder in termen van procedures van: hoe is het mogelijk.

Wanneer iemand bezig is met een evocatie dan kan ik mij voorstellen wat er gebeurt. Je schept betaalde uitstralingen die je door je gedachten moduleert. Je schept verder stoffelijke omstandigheden die gunstig zijn zoals reukwerken, bepaalde aromatische lampen of kaarsen; ook tekeningen, symbolen die een begrip nog eens versterken. Op die manier kun je dan doordringen tot persoonlijkheden die in een andere wereld leven. Ik weet zo langzamerhand uit ervaring dit dat inderdaad mogelijk is. Maar hier heb ik in ieder geval nog het begin van de kracht op aarde.

Op het ogenblik dat ik met magie bezig ben schep ik situaties, waarvan de gevolgen niet vergelijkbaar zijn. Om een heel simpel voorbeeld te geven: Wanneer ik een model maak, een soort maquette van een bepaald terrein en ik giet daar met een gietertje water overheen, dan moet het daar gaan regenen. Dat zou dan gezien de verhoudingen een ontzettende stortvloed moeten worden. Maar dat is het nu juist weer niet. Wanneer het regent is het een regen die beheersbaar is en dat is natuurlijk krankzinnig.

Ik ben er achter gekomen dat hier krachten en vooral niveaus van kracht een grote rol spelen. Wat je doet bij magie is volgens mij in de eerste plaats het opbouwen van een astrale figuur. Het hoeft dus geen mens of een gestalte te zijn. Het kan net zo goed een tijdelijke scène zijn van de één of andere stad of, van een stuk land.

Nu is de materie, die bestaat in het astraal, inderdaad onderhevig aan de invloed van gedachtekracht en van concentratie. Denk ik dus aan regen en beeld ik dat uit, dan regent het inderdaad in dat astrale gebied. Maar dat astrale gebied is, wanneer het juist is opgebouwd, zo vergelijkbaar met de eigen uitstraling van het werkelijke gebied, dat het a.h.w. aangetrokken wordt door zijn tweeling, want het heeft geen zelfstandig bestaan. In het werkelijke gebied is wel een zelfstandig bestaan, waardoor het astraal zichzelf dus kan continueren. Dat is ook een eigenschap van alle schillen in de astrale sfeer.

Het astraal beeld komt dus in het werkelijk gebied aan en voegt aan het beeld van het landschap het begrip regen toe. Zodra er nu atmosferisch een mogelijkheid is tot regen zullen de wolken en alles wat er verder in de omgeving van invloed kan zijn, meewerken tot het creëren van het beeld: landschap onder regen.

Ik ben zo vrij geweest om dat enkele malen na te gaan o.a. bij de Afrikaanse regenmagie. Ik heb een Zuid-Amerikaanse regenmagiër gevolgd en zelfs iemand, die op dit ogenblik in Nepal woont. Deze mensen houden zich met deze – zeg maar meteorologische – magie bezig.

Het bleek mij dat het in ieder geval zeker is, dat bij elke bezwering of dans die zij uitvoeren, een replica van het land, dus het gebied waarmee ze bezig zijn, wordt opgebouwd in de astrale sfeer. In de tweede plaats bleek dat hun concentratie op een bepaald gebeuren in de astrale sfeer het gebeuren verwezenlijkt.

Ik ben er echter ook van overtuigd, dat deze magie niet te allen tijde zal en kan werken. Want de gelijkenis met het astrale beeld is alleen dan haalbaar, wanneer er stoffelijke omstandigheden zijn waardoor die vergelijkbaarheid tot stand komt.

Daarnaast ben ik natuurlijk ook gaan kijken naar de beïnvloeding van mensen. Ook dat is zeer interessant. Hier zie je hoe een magiër via bepaalde schema's, zegels, spreuken of gebaren, in het lichaam van een medemens veranderingen tot stand kan brengen. Ook dit werkt, zij het niet feilloos.

Ik ben toen op mijn manier nagegaan wat er gebeurde. Het eerste wat mij opviel was, dat wat door de magiër geproduceerd werd eigenlijk geen directe replica was. Er is geen direct weerkaatste afbeelding, maar er is vooral sprake van een beeld van de uitstraling. Je zou kunnen zeggen, dat a.h.w. de aura en de levensstromen worden uitgebeeld en wanneer die geladen zijn keren ze terug tot de persoon in kwestie, t.w. de patiënt. De daarin geïnjecteerde afwijking van het origineel moet door het origineel verwerkt worden. Dat wil zeggen, dat een bestaande onevenwichtigheid gecompenseerd kan worden door een andere onevenwichtigheid in levensstroom of straling zeer sterk te benadrukken.

De manier waarop dat gebeurt via zegels blijkt in feite identiek te zijn. Alleen is hier het zegel de drager van een uitstraling die weer vergelijkbaar is met hetgeen ik al heb gesteld, het replica van de patiënt, met de daarin voorkomende afwijkingen. Dat is erg interessant.

Wanneer je zo bezig bent ga je je ook realiseren, dat er krachten zijn die daarbij een rol moeten spelen. Je kunt spreken over goddelijke krachten, krachten van de geest, je kunt het elke naam geven. Wanneer je het praktisch nagaat kom je op een terrein van ongevormde kracht. Je zou het menselijk kunnen zeggen: een potentiaal. Een kracht die evenwichtig is. Die aanwezig is en die eigenlijk niet tot uiting pleegt te komen.

Wanneer ik bezig ben met magie dan is mijn onbewuste of bewuste beeld van die kracht altijd verbonden met hetgeen ik doe. Daardoor verstoort ik het evenwicht in het totaal van de rustende kracht en breng een werking tot stand die zo lang zal duren tot het evenwicht in die kracht is herontstaan.

Dat klopt aardig met een paar stelregeltjes van o.a. de Tibetaanse magiërs. Zij zeggen dat je magisch maar een bepaalde hoeveelheid dingen mag doen en dat je daarna moet rusten. Dat geldt niet voor hemzelf. Maar iemand die krachten aanspreekt en verstoort kan dat één keer doen en het herstelt zich snel. Doe je het echter twee, drie of vier keer achter elkaar dan zijn er zo veel storingen in het totaal van de rustende kracht, dat er onverwachte nevengevolgen ontstaan. Want hoe groter de verstoring is, hoe groter elders de verandering moet zijn wil het evenwicht hersteld worden. Alweer de wet van evenwicht die meespreekt.

De situatie van de goddelijke kracht ontgaat me een beetje, moet ik eerlijk erkennen. Ik weet dat er een God is. Ik weet niet hoe Hij is. Ik weet niet wie Hij is of wat Hij is. Ik weet alleen dat er "iets" is en dat ik dat "iets" God noem. Dat "iets" schijnt de bron te zijn o.m. van die rustende kracht waarover ik sprak en van vele andere dingen. Bewijzen kan ik dat niet en ik geloof ook niet dat het zin heeft om dat te proberen.

Wanneer je spreekt over de kracht van God dan heb je het helemaal niet over een kracht, die door een persoonlijkheid of door een persoonlijke wil wordt gestuurd. Je hebt te maken met een altijd aanwezige kracht plus een verstoring van evenwicht. De wijze waarop het evenwicht verstoord wordt is wel belangrijk voor de uitwerking die ontstaat. Maar of dit nu gebeurt via het ene formulier of het andere lijkt mij heel weinig verschil uit te maken.

De essentie van die kracht te ontleden blijkt ook al erg moeilijk te zijn. Wanneer je namelijk op aarde met krachten te maken hebt dan is er ergens altijd een straling bij betrokken. Het spijt

me dat ik het zeggen moet, maar het is zo. Het is voortdurend een contact plus overdracht van beweging of energie – of hoe u het noemen wilt – van het ene kleinste deel naar het andere.

In die rustende wereld is dat net niet aanwezig. Dus wanneer er werkelijk een kracht komt die in zichzelf perfect evenwichtig is, kun je niet zeggen: dat is materie die in rust is. Het is iets anders.

Je kunt proberen te formuleren of te definiëren of gaan spreken, zoals sommigen van ons doen, over velden. U kunt spreken over een sfeer van energie, maar daarmee heb je niets gezegd over het werkelijke wezen.

Volgens mij is het wezen van deze potentiële energie evenmin te bepalen als het wezen van God. Het is er. Hoe het precies werkt weet ik niet. En dan wordt het voor mij interessant wanneer ik te maken krijg met iemand, die zich op aarde met deze dingen heeft bezig gehouden en die later een andere richting is uitgegaan. Dat moet een reden hebben.

Wanneer ik een magiër zou zijn en ik zou daar een redelijk succes mee hebben geboekt – zoals deze entiteit kennelijk heeft gedaan tijdens zijn leven – dan komt voor mij toch altijd weer de vraag oprijzen: maar waarom verander je dan?

Kennelijk ga je met magie maar tot een bepaald niveau en daarna breekt de mogelijk af en komt er een ogenblik dat je zegt nu kan ik niet verder meer. Ik heb misschien wel macht maar ik heb geen begrip van de wijze waarop ze ontstaat.

Deze gastspreker is filosoof geworden. Nou ja, filosoof is ook maar een aanduiding. Laten we zeggen een denker, die probeert uit het geheel van de bekende feiten het onbekende zo te benaderen, dat het kenbaar gaat worden.

Wanneer hij dus meent dat je met het denken, met het samenvoegen van ervaringen plus stellingen kunt komen tot een waar begrip, dan moet dat hand en voet hebben. Want iemand, die praktisch zoveel mogelijkheden heeft bezeten, kan volgens mij niet eenvoudig maar zeggen: Ik heb er genoeg van; ik ga maar met wat anders beginnen. Trouwens, die indruk maakt hij ook niet wanneer je contact met hem hebt. Nee, hij moet daar wel degelijk een reden voor gehad hebben.

Misschien, maar nu ben ik zeer sterk, aan, het speculeren, misschien is datgene wat wij in de geest nog altijd denken noemen, eveneens een verschijnsel van diezelfde kracht waarover ik spreek. Die potentiële kracht. Die rustende kracht. Wanneer dat het geval is zo u: je, door in het denken op een bepaalde hoogte een evenwicht te bereiken, een harmonie met die krachten haar mogelijkheden kunnen verwerven. Dat zou dan waarschijnlijk een soort mystieke beleving zijn. Ik neem niet aan dat je het, kunt omschrijven. Maar je kunt het beleven.

Uit die beleving kun je dan volgens mij ook komen tot nieuwe procedures als het nodig is. Dan kun je zeggen, zo werk ik beter. Maar aan de andere kant kun je waarschijnlijk evengoed denken: Ja, maar die kracht heeft misschien al bepaalde eigenschappen.

Van deze gastspreker kreeg ik de indruk dat hij de eigenschappen van die kracht kent, maar dat ze niet omschrijfbaar zijn.

Ik kreeg verder de indruk, dat hij deze kracht niet beschouwt als volledig rustend. Het schijnt dat die rust, die evenwichtigheid, wel voor ons bestaat, maar dat het in zichzelf toch weer een voortdurende beweging of verandering is. Je vraagt je dan af: hoe kan dat, wanneer het naar buiten toe hetzelfde blijft?

Een geest, die in zichzelf denkt en zijn gedachten niet uitzendt, blijft voor de buitenwereld steeds dezelfde. Ook wanneer in hemzelf voortdurende wisselingen in denkbeelden en bewustzijn ontstaan. Dan is het misschien heel stoutmoedig om te zeggen, dat die kracht zoiets is als de hersens van God. Maar het zou mogelijk zijn.

Wanneer wij denken en wij komen tot uiting van gedachten, dan is er altijd buiten ons iets noodzakelijk, waardoor dieputing op de een of andere manier aan de gang wordt gebracht.

Er zijn natuurlijk mensen die in zichzelf zitten te praten, maar heel vaak zijn het alleen mensen die zichzelf niet geloven en zichzelf proberen te overtuigen: De meeste mensen zullen alleen spreken wanneer er een reden toe is, dat wil zeggen of iemand voor hen belangrijk genoeg is

om wat in hen bestaat naar buiten te brengen. Ik denk dat de magie en de hele procedure die daarbij hoort, hier de functie heeft van een soort luisteraar. Een zeer selectieve luisteraar.

In zichzelf werkt de kracht. Lij bevat allerhand dingen: Maar alleen wanneer er een luisteraar is ontstaat er de behoefte om te uiten. En dan is de uiting zoals begrijpelijk op de luisteraar gericht.

Wanneer ik van daar uit verderga zeg ik: Kracht is natuurlijk ook iets wat wij kennen in vele verschijningsvormen. Denk maar eens aan de Heren der Stralen. Denk aan de Heren van Wijsheid, de Heren van het Lot en nog een paar. Allemaal factoren waarin we een bepaalde werking, een bepaalde kracht zien. Hoe komt die tot stand?

Wanneer wij spreken over Heren dan geven we een entiteit, een persoonlijkheid aan voor iets, waarvan we de bron niet kennen. We kunnen dus niet naar een Heer van Wijsheid toe gaan en zeggen: "Het spijt mij Heer, U bent wel Heer van Wijsheid, maar wat u naar buiten brengt lijkt mij eigenwijs." Dat kun je gewoon niet doen, want er is geen persoonlijkheid als zodanig, die aanspreekbaar is. Maar er is wel een invloed die wij ervaren als één van de Stralen van Wijsheid. Nu blijkt dat elke straal – de Heren van de kleuren of van de 7 stralen – betrekking heeft op een bepaalde ontwikkeling, een bepaalde mentaliteit, op aarde. En dat ook alles, wat, in diezelfde richting van bewustwording en ontwikkeling zich in de sferen bevindt in die invloed valt.

Waarom moet ik nu aannemen dat die invloed bewust van bovenaf wordt geschapen? Mag ik misschien aannemen, dat het rustend geheel van kracht wordt verstoord door de aanwezigheid van een bepaalde karakteristiek in mensen, geesten die zoeken en die dat doen volgens een bepaald beeld, volgens een bepaalde waarde? Hun zoeken, hun bestaan geeft een uiting. Die uiting is de oorzaak dat de eeuwige kracht daaraan beantwoordt.

Ik weet dat ik daarmee iets wegneem van de bovennatuurlijke machten, die ons allen regeren. Misschien is dat ten onrechte, ik zeg het dus speculatief. Maar waarom moeten we nu altijd aannemen dat het van bovenaf komt? Om een vriend van mij te citeren: "Wanneer je gelooft dat alle zegen van boven komt, moet je blij zijn dat de koeien niet vliegen."

Ik heb zo het gevoel dat wij altijd denken dat alles van boven komt omdat het ons ergens vrij maakt van de noodzaak om onszelf op te stellen als mede-veroorzakers van alles. Dat zou volgens mij inderdaad de verklaring kunnen zijn voor de manier, waarop vele personen en entiteiten ook nu steeds nog zeggen: ja, maar dit is de Heer van mijn Straal. Dat is de Heer van Wijsheid. Dat is de Straal of de Heer van het Lot.

Ik voor mij kan dat niet aanvaarden, want den moet die Heer als persoonlijkheid kenbaar zijn en die is dat uitdrukkelijk niet. Zomin als je in het weerlicht Thor kunt zien en in de donder zijn wagen voorbij ziet gaan of zijn strijdhamer ziet vliegen.

Het is een beeld dat je kunt creëren. Natuurlijk. Maar dat beeld is een fantasiebeeld dat ontstaat vanwege het verschijnsel. De persoonlijkheden, die men toekent aan deze Heren, zijn volgens mij op precies gelijke wijze veroorzaakt. Er komt een ogenblik dat je met het Niet, met het onverklaarbare geen genoeg kunt nemen en dan zet je een persoonlijkheid neer.

Aangenomen dat hetgeen ik tot nu toe heb gezegd juist is, dan is de mens mede de bron van het gebeuren; dan is het de mens die de krachten stimuleert, waardoor hij op zijn beurt een ontwikkeling ondergaat. Het is een oorzaak-en-gevolg-werking, waarbij de eerste oorzaak waarschijnlijk ligt bij degene die de kracht heeft voortgebracht. Maar de tweede oorzaak ligt bij ons.

Veel dingen worden dan voor mij begrijpelijker. Ik heb vroeger b.v. altijd gedacht dat de geschiedenis van Kaïn en Abel gewoon maar een verhaaltje was. Neemt u mij niet kwalijk. De echt gelovigen zullen zeggen. Het is de openbaring van Gods Schepping, maar dan wel een eigenaardige schepping in dit geval.

Maar wanneer we Kaïn en Abel nu eens zien als de tegenstellingen die in de mens bestaan? Wanneer we de één nu eens zien als degene die probeert de vrede, de harmonie van de kracht voor zichzelf te winnen en de ander als degene, die zichzelf tot kracht wil maken, dan hebben we eigenlijk factoren die elke mens bezit. Die elke mens in tweeën verdeelt, als ik het zo eens mag zeggen.

Dan wordt het veel duidelijker, waarom wij aan de ene kant krachten wekken en aan de andere kant ons daartegen verzetten. Zouden wij beseffen dat wij zelf de kracht wekken en beheersen, dan zou het verzet niet meer noodzakelijk zijn.

Dit zijn denkbeelden die ik voor een deel al eerder gekoesterd heb. Het zijn ook denkbeelden die ongetwijfeld nieuw leven hebben gekregen door mijn ontmoeting met de gastspreker van vanavond. Ik denk dat het probleem zoals ik het nu stel ver ligt buiten het bereik van hetgeen hij gaat zeggen en ik bedoel dat zeker niet naar boven toe.

Er moet een ogenblik komen, dat de zekerheden, ook zonder al die personen, zo groot worden in jezelf dat je niet meer uit kunt drukken – zonder gelijkenis zeker niet – wat er eigenlijk is en wat je eigenlijk beweegt. Ik denk dat onze gastspreker veel eerder zal spelen met de kracht dan dat hij er over kan praten.

Het is voor een deskundige heel erg moeilijk om een ander uit te leggen wat hij bedoelt. Neem databekende ding van Einstein maar iedereen weet wel $E = mc^2$. Maar als je de mensen vraagt wat dat precies betekent wordt het al een beetje moeilijker. En wanneer je ze dan vraagt uit te leggen hoe het eigenlijk samenhangt, hoe je tot die formule komt, dan blijken zelfs de deskundigen voor een deel nog te staken. Ik ben bang dat het hier ook iets dergelijks is.

Op zichzelf zal het wel eenvoudig zijn: een kosmische wet. Maar ik denk niet, dat een Einstein aan een klein kind uit kan leggen wat een $E = mc^2$ betekent. Tenminste niet hoe je er toe komt dit zo te stellen.

Ik denk dat ook onze gastspreker niet in staat zal zijn om zijn $E = mc^2$, zijn formule van werkelijkheid, zonder meer om te zetten in termen, die je met het beperkte bewustzijn van een lagere geest of van mensen in de stof nog kunt begrijpen. Maar wat hij in mij gewekt heeft aan denken met ergens samenhangen met de boodschap, die hij zodadelijk voor u gaat brengen.

Al is mijn inleiding geheel van mijzelf, ze is gelijktijdig mijn weergave van hetgeen hij in mij veroorzaakt heeft, dus voor mij betekent. In die zin kunt u misschien aan hetgeen ik hier gezegd heb toch wel wat hebben.

Ik had misschien verstandiger gedaan wanneer ik was blijven steken in de magie zonder meer. Dat is altijd interessant. En iedereen hoopt dat hij er wijzer van kan worden. Maar in de praktijk kun je alleen wijs worden wanneer je weet wat de basis is van de magie. Maar dan heb je de magie zelf niet nodig.

Ik heb geprobeerd om de associaties die voor mij zijn ontstaan, mijn eigen onderzoek, mijn eigen aftasten gedurende een langere tijd, van juist deze gebieden weer te geven. Het is aan u om er een oordeel over te vellen. Maar wanneer u zegt: "Nee, voor mij komen de krachten van boven", dan moet u zich och eens afvragen hoe het dan komt, dat die krachten niet werken volgens vaste regels die menselijk constateerbaar zijn.

Uw eigen volksgezegden maken het duidelijk: de duivel doet het op een grote hoop. Het volk zegt het nog iets anders. Dat in zichzelf houdt in, dat er geen relatie is b.v. tussen goed-zijn en beloning. Het houdt in dat er geen werkelijke relatie bestaat tussen b.v. een goddelijke kracht en datgene, wat een mens als rechtvaardig beschouwt.

Het is heel goed mogelijk dat wij, wanneer wij alles uit gaan rekenen, menige deugd moeten zien als een ondeugd omdat ze ons belet heeft onszelf te zijn en gelijktijdig toe moeten geven, dat sommige ondeugden de oorzaak zijn geweest dat de wereld verder is gegaan.

Het is erg moeilijk om hier een conclusie te trekken. Maar wanneer je het doet maak dan jezelf in ieder geval duidelijk dat alle wetten, die door mensen op aarde namens God gegeven worden en dus een wetgevende persoonlijkheid veronderstellen, door die persoonlijkheid niet wezenlijk worden gehandhaafd.

Wanneer er een Schepper is als persoonlijkheid, er krachten zijn als persoonlijkheden zoals de engelen worden omschreven, zouden ze dan werkelijk zo over zich laten lopen? Ook wanneer dat betekent dat mensen die toch gelijkwaardig moeten zijn (waaronder God ?? onverstaaanbaar) met andere mensen, daar het slachtoffer van worden?

Denkt u werkelijk dat er een God is die zegt: Dat vergoed ik je wel in de hemel? Ik weet het niet. Het lijkt mij dat een dergelijke God niet consequent is. En wat kun je met een inconsequente God beginnen?

Hetzelfde is het met al die Heren en met al die Meesters. "Je kunt niet wisselen," roept de één uit, "van de ene Straal naar de andere." "Ja", zegt de ander, "maar wanneer je verder gaat kom je in een andere Straal terecht." Kennelijk hebben ze volgens hun eigen beleven allebei gelijk.

Maar hoe kan dat? Alleen wanneer hun definitie van Straal niet de juiste is. Maar wat is dan wel de juiste?

Op het ogenblik dat we die Straal willen definiëren als één persoonlijkheid, klopt het niet. Op het ogenblik dat we aannemen, dat dip Straal een kracht is met een bepaalde kwaliteit, die geactiveerd wordt door hetgeen de mens zelf is en uitstraalt, klopt het wel. Want dan zal voor een ieder de uitwerking verschillend zijn. Als er één persoonlijkheid is dan moet de uitwerking voor allen gelijkelijk zijn. Moet er wetmatigheid zijn, een regel. Wanneer dit niet het geval is moet er iets te zeggen zijn voor mijn denken.

Nu weet ik wel dat het erg logisch redeneren is, misschien een beetje spitsvondig. Als je echter het onbekende alleen maar benadert met een blind aanvaarden zonder meer, kun je het dan ooit erkennen?

Ik meen dat wij allen, mensen en geesten, gedreven worden in een richting die het kennen inhoudt. Het uiteindelijk kennen van ons zelf en van de krachten waarmee we verbonden zijn. Dan kan ik niets, wat daarmee zo kennelijk in strijd is, aanvaardbaar vinden. Daarom heb ik deze conclusies voor mijzelf getrokken. Niet voor u. U trekt uw eigen conclusies.

Ik hoop u in deze inleiding in ieder geval een paar punten te hebben gegeven, waardoor u zich misschien op uw eigen wijze kunt gaan oriënteren. Oriënteren, niet meer aan de hand van de grote krachten die u bepalen, maar u kunt oriënteren aan de hand van "wan ben ik, wat verandert er in mij en wat verandert er dan in de kracht die naar mij toe komt?" Ik denk, dat wanneer u dat doet, u tot verbluffende constatering zult komen zelfs aan de hand van uw eigen stoffelijk leven. En dat u dan mede tot de conclusie zult komen dat u door kleine veranderingen in uw eigen gedrag, voor u zeer grote veranderingen in uw relaties met die onbekende kracht tot stand kunt brengen.

Dit is alles wat ik als inleider te vertellen heb. U weet dat een inleider iemand is die nooit veel te vertellen heeft. Daarom is hij inleider. Inleider is degene die praat totdat de hoofdspreker haastig gearriveerd is om op het spreekgestoelte plaats te nemen, waarna de inleider in vergetelheid op een stoel achter hem mag zitten om het applaus te leiden. Dat is vaak gelijktijdig met ei en lange ij zoals u bekend zal zijn: Ik voor mij heb geprobeerd mijn inleidende taak zo juist mogelijk te volbrengen. En ik heb geprobeerd er tenminste iets aan inhoud aan mee te geven.

Zodadelijk krijgt u te maken met de gast zelf. Wanneer u vindt dat hij veel simpeler is dan ik vergeet dan één ding niets hoe dichter je bij de waarheid komt hoe eenvoudiger ze wordt, maar hoe moeilijker het zal zijn om haar helemaal kenbaar uit te drukken.

DE GASTSPREKER.

Mag ik mij voorstellen? U kunt aan mij denken als Monsieur Alphonse. Ik ben priester geweest.

Ik heb mij beziggehouden met de krachten van het magisch zijn en met de werkelijkheid, zoals die bestaat achter de sluier. Nu u weet wie ik ben mag ik misschien proberen u het een en ander te vertellen.

Tussen het mens-zijn, het geest-zijn en de werkelijkheid ligt een onzichtbare sluier, een grens. En deze grens in zichzelf brengt ons uit het geheel van de werkelijkheid in al onze beperkte werelden kracht, invloeden en mogelijkheden.

Wij zijn niet deel van het geheel in die zin, dat wij zonder meer aan het geheel onderworpen zijn. Wel zijn wij een projectie van de totaliteit. Wij zijn echter niet geheel bewust, willend en wetend deel daarvan.

In ons zit de mogelijkheid om altijd weer tot aan de grens te gaan en uit deze grens voor onszelf de kracht te beleven. De mogelijkheid te beleven die in de werkelijkheid bestaat.

Op dit ogenblik ben ik hier tussen u. Maar als je het beeld zoudt willen uitwerken, ben ik eigenlijk ook een soort straal. Een verbinding waarin misschien ongetelde kleine beeldjes van Monsieur Alphonse gaan tot aan een medium, waarin geprobeerd wordt om die persoonlijkheid voor een ogenblik in uw wereld uit te drukken.

Ik ben deel van mijn wereld en ik ben deel van de kracht van mijn wereld. En daar ik vanuit mijn eigen wereld steeds weer de grens van de werkelijkheid, dat gordijn probeer te doorbreken, heb ik ergens iets, dat behoort tot die grens tussen werkelijkheid en onze wereld.

U moet niet denken dat ik bijzonder ben. Ik ben niet een figuur die niet thuis hoort in uw wereld, want ik heb daar geleefd. Ik ben ook geen kracht die groter is dan de uwe. Het enige verschil dat tussen u en mij bestaat, is dat ik mij bewust ben van deze oneindige reeks van kleine Alphonssjes tot aan de grens. Dat is al.

Wat ik ben, bent u. Wat u denkt dat zendt u uit. Wat u uitzendt krijgt u terug. Het is perfect en simpel. Wat u uitzendt krijgt u terug, maar versterkt.

Wanneer u zegt: "De wereld is slecht" dan wordt u zelf steeds slechter. Wanneer u zegt: "De wereld is goed" zendt u goed uit. U wordt zelf steeds beter. Er is een directe wisselwerking tussen wat u leeft, wat u denkt en wat u uit de werkelijkheid ontvangt.

Wanneer u heel eenvoudig probeert te denken aan licht, krijgt u licht. Maar licht is ook verlichting. Een vorm van inwijding. Denk aan licht. Probeer een ogenblik te reiken tot de hoogste grens die voor u denkbaar is en denk alleen licht. Voelt u de spanning? Krijgt u een aarzelend gevoel van: wat voor gedachten ontstaan in mij? U krijgt antwoord uit het licht.

Denk: "kracht". Denk: "energie". Die energie komt, want wat u aan energie uitzendt keert tot u terug.

Ik heb veel, heel veel gewerkt met kracht. Ik was in mijn tijd een zeer slecht mens. Niet dat ik slecht was, maar men noemde het magisch werken slecht. Het zoeken naar het beeld om zet onmogelijke mogelijk te maken. Toch heb ik geleerd dat veel zaken, die schijnbaar onmogelijk, toch mogelijk zijn. Ik heb geleerd dat heel veel dingen, die de mensen vanuit zichzelf scheppen en waarmaken, tot waarheid worden aan henzelf en aan hun wereld.

Ik wil niet zeggen dat u dit alles bewust kunt doen. Dat is voor een mens, die menselijk denkt, bijna onmogelijk. Want de mens denkt altijd aan grenzen; aan een scheiding tussen hemzelf en de wereld boven. Maar die grens, die scheiding is niet regel. Die scheiding is een illusie die wij ons maken.

Wanneer ik u zeg: Heel de kosmos is hier aanwezig, dan denkt u ach, arme geest, je weet niet beter. Toch heb ik gelijk. Ik heb gelijk, niet u. Want heel de kosmos is hier aanwezig.

Alle energie van de hele kosmos is aanwezig. Hier, ook nu. Ook op dit ogenblik. Zij werkt in u. Zij werkt rond u. Zij is deel van u en u bent deel van die hele energie.

Waarom bent u den zo hulpeloos? Waarom denkt u altijd maar dat kan niet en dat is andere? Waarom maakt u zelf steeds weer grenzen en scheidingen?

Wanneer u elektriciteit in een zeer hoge spanning hebt en één kleine schakelaar, dan hebt u niets. Rien, helemaal niets. Draait u de schakelaar om, dan kan de hoogspanning door. Zo zijn wij. Wij hebben een groot gedeelte van de kosmos die in en rond ons is uitgeschakeld. Wanneer wij weten, dat door een enkele kleine schakelaar om te draaien de energie wel aanwezig is, is de mogelijkheid van leven en denken ineens een andere geworden.

De schakelaar die de mens gemaakt heeft heet heel vaak God. Een heilige. Een geest. Een meester. Een Boeddha. Zij zijn allen deel van de kosmos. Wanneer u zegt- tussen mij en de kosmos staat mijn Meester, dan hebt u de schakelaar omgedraaid. Maar u hebt uzelf van het contact met de kosmos uitgesloten. U hebt alleen nog maar deze Meester. En verder rien du tout. Niets.

Ik zeg u: alle dingen, ook de ondenkbare, zijn mogelijk. Niets is onmogelijk wanneer u de kosmos kunt aanvaarden zonder schakelaars daartussen; wanneer u begrijpen kunt dat en hoe deze kracht om u is.

Ik heb kracht. Ik heb de energie. De energie van de kosmos. Ik geef u die energie. C'est bon. Deze energie hebt u zelf. Ik kan niet geven wat u niet zelf al lang hebt. Dit is het geheim van de kosmos.

Je kunt opbouwen een zegel, een pentagram met alle noodzakelijke delen daarop gesteld. Je kunt naar een naam roepen. En met die naam roep je jezelf. (er wordt gehoest)

Ook verkoudheid is deel van de kosmos. Ook de hoestprikkel is deel van de kosmos. Dat klinkt veel mooier. U luistert gewoon niet en dan is het er niet meer. Dat is gek hè? Het is er, maar het is er niet. Omdat u zeges het is er niet, is het er voor u niet. En dat betekent, dat u uw eigen wereld maakt.

U denkt: ik moet verder hoesten. U hoest verder. U zegt: Het geeft niet. Er is geen hoest. Wat komt, komt. En de hoest verdwijnt. Maar zo is het ook met ongeluk, met veel ziektes gesteld. Met alle schuld waarmee u beladen denkt te zijn. Met al uw begrippen.

Wanneer u zegt: "Dit is zo" dan is het zo. Wanneer u zegt: "De kosmos is" dan zijn deze dingen er niet. Dan antwoordt de kosmos. Als u de kosmos niet bepaalt maar aanvaardt, dan is de kosmos in haar geheel aanwezig. Wanneer u denkt: Mon Dieu, wij moeten toch vroom zijn, devoot zijn, dan zijn wij beperkt en krijgen wij slechts een heel klein beetje.

Men zegt: ik bid om de genade Gods; ik krijg de genade Gods, maar druppelsgewijs. Ik zeg niet; ik zoek de genade Gods. Ik zeg: ik aanvaard de God en de kosmos. Ik zend mijn wezen uit naar die God, die kosmos of wat dan ook. Ik wacht en daar komt antwoord uit de kosmos, sjt.. één grote plas. C'est bien compris ça. Dat is heel goed begrepen.

Nu moet u goed begrijpen. Dit klinkt als humor maar is werkelijkheid: Hoe kleiner ik mijn contact met de wereld boven maak, hoe kleiner wat ik ontvangen kan van boven. Niet de kosmos bepaalt wat u krijgt, wat u bent wat u wordt, maar u bepaalt het.

Er zijn eeuwige krachten. U wilt kracht hebben? Denk aan licht van kleur: U wilt blauw licht? Denk blauw licht en u ontvangt blauw licht, bijna ogenblikkelijk. Neem het blauwe licht op en wordt rustig. Misschien ook een beetje wijzer.

U denkt: blauw licht, ach, dat wil ik niet, het is zo saai. Ik wil gouden licht. Denk gouden licht en er is gouden licht. Werk met dat gouden licht, drink het gouden licht. Levenskracht. Energie. Een beetje zon. Een beetje vreugde: Niet te veel. Als een mens teveel vreugde heeft gaat het hart boem, boem, boem. Want de mens weet nog niet hoe zijn vreugde te beheersen. Maar vreugde is; even anders denken; anders dromen.

Denk een kleur licht en er is licht; er is werking. Want er is maar één bron. Eén bron overall met u, rond u, in u. Denk daaraan. Aanvaardt het gewoon. Niet denken: nu moet ik blauw zijn. Nu moet het licht geel zijn; anders wordt u zelf – hoe zegt men dat? – geel en groen. Gewoon zeggen: het is er. Ik werk uit dit licht. Geel licht. Ik heb kracht van geel licht. Ik werk met geel licht.

U hebt wijsheid nodig, u zoekt eenbegrip? U zegt niets Ik moet een wijze hebben.. U zegt: wijsheid is er: Wijsheid is rond mij. Wijsheid komt tot mij. Wijsheid is er niet in geïnteresseerd of de Heilige Geest of u vraagt om wijsheid. Er is geen verschil.

Wat u aanvaardt is wat u bent. Wat u krijgt. Wat u beleven kunt. Waarmee u werken kunt. Want u bent deel van alle dingen. U bent een deel van de kosmos. En als u werkt met de kracht die u hebt opgenomen geeft u alleen aan de kosmos terug wat zij u geeft.

Dit is een kringloop. Een betere kringloop dan die van papier. En die moet u gewoon inschakelen.

De mensen zeggen "Ah, mon Dieu, wat een wereld. Waar gaat die naar toe?" Wel, de wereld draait in het rond. Waar gaat die naar toe? Dat is niet belangrijk.

U moet denken: De wereld heeft leven, de wereld heeft nog vreugde, de wereld heeft nog mogelijkheden. Van die wereld van leven, vreugde en mogelijkheden ben ik deel. Ik neem dat levens die wereld, die vreugde, die mogelijkheid en geef ze aan de wereld.

Denkt u alstublieft nooit: Die wereld is slecht. Die wereld doet verkeerd. De wereld moet veranderen. Het is waar, eest la vérité, bon. Maar u bent deel van die lichte wereld. U geeft de kracht, het werk, de mogelijkheid, de schoonheid van die wereld aan uw wereld. Uit uzelf als deed van de kosmos. Dan maakt u uw wereld mooier, beter, lichter, meer harmonieus.

Dat is de kunst, de grote kunst van de verandering. Het is de verandering van de gedaante van uw wereld, van de wereld van de mensen, van de wereld van de uitstralingen. De wereld van de gedachten, die krachten wekken en van de krachten, die de gedachten waarmaken.

In de magie zend je één bepaalde gedachte uit. Je roept een geest. Noem hem: Benoît. Hé, Benoît, Benoît aidez moi, aidez moi alors. Er is misschien geen Benoît; Dat is al.

U denkt: Dat blijft aldoor maar Benoît, Benoît, ah bon, ik zal kijken wat ik kan doen, dan ben ik af van deze ellendeling. Dat is het wezen van veel magie. Dat is de dwaasheid van de mensen.

Ik denk niets Benoit. Ik denk niet: Mon Dieu. Ik denk alleen maar Schepping, kom tot mij. Ik wil beleven wat ik ben. Ik wil beleven de kracht die ik ben. Ik wil beleven de mogelijkheid die ik ben. Ik wil weten, alleen maar hoe te zijn in mijn willen. En beter dan in alle magie werkt de kracht.

De kracht heeft geen naam; die is. Als ik die kracht neem omdat ik toevallig die kracht nodig heb en ik zeg: "Ik geef u deze kracht", dan ontstaat in u de kracht. Want u weet niet dat u deel bent van de kracht.

Ik weet dat ik deel ben en dan heb ik geen naam nodig voor deze energie. Ik heb geen invloed nodig voor deze energie, want al wat is, is deel van die energie. Ook ik.

Ik, als ego, ben deel van die kracht en daarom geef ik die kracht aan u, die kracht bent. Dat is de tovenarij van het werkelijke leven

Maar je moet in jezelf weten dat je deel bent, anders kun je niets doen.

Dus niet alleen zeggen: "Ik doe het en ik hoop dat het waar is." Rien. Je moet het eerst voelen. Verbonden zijn: Je moet vergeten wat jijzelf bent. Dan ben je even, voor één ogenblik kracht, ben je de kosmos. Niets is er wat niet bij jou behoort. Alles is deel van je. Denk niet over dingen maar aanvaardt: dit is één geheel. Dan ben je verbonden met de grens tussen werkelijkheid en onze wereld. Dan heb je alle kracht die denkbaar is, waar en hoe dan ook in alle sferen en alle werelden. Dan is voor jou alle licht, alle wijsheid opeens in jou waar.

Wees niet bang, dat je die niet kunt uitdrukken. Want je kunt uitzenden. Uitstralen uit jezelf: ik ben de kosmos. Ik ben deel van Hem, of Niets dat is. Niets kan staan tussen mij en de kracht, want Al is deel van mij. Niets kan mijn veezon gevangen houden, noch mijn geest, noch mijn ziek Want ik ben deel van Al en daardoor vrij.

Als deel van Al ontving ik de bron van Al, uit ik de kracht van Al, ben ik de kosmische werking voor alle leven; dat zelf nog niet beseft dat het deel is van mij.

Ik hoop dat dat te begrijpen is. Ik heb lang moeten zoeken om dit volledig in mijzelf waar te beleven. Misschien moet u ook lang zoeken voor u het helemaal waar beleeft. Maar begin. Begin daarmee nu. Want niets van heel de kosmos is u vreemd, is u niet verwant. Daarom kunt u boven alle schijn uit, levende kracht van werkelijkheid zijn. Kunt u licht geven in het duisters schaduw geven als het licht te fel is.

Dan kunt u genezen waar het nodig is en anderen waarden geven waar dat beter is. Want u bent deel van de ene werkelijkheid, de ene kracht. De ene onbekende God, die de blijvende werkelijkheid is temidden van de veranderingen, die wij nog steeds en verkeerdelijk onze wereld noemen.

Er is licht. Geef het licht.

Er is kracht. Geef de kracht. En u zult zien, dat werkelijk leven de enige werkelijk vrede, de enige werkelijke vreugde en eigenlijk de enige blijvende bereiking is, die voor een mens mogelijk blijft.